С руския режисьор Роман Виктюк разговарят Виолета Дечева, Василка Бумбарова и Явор Гърдев

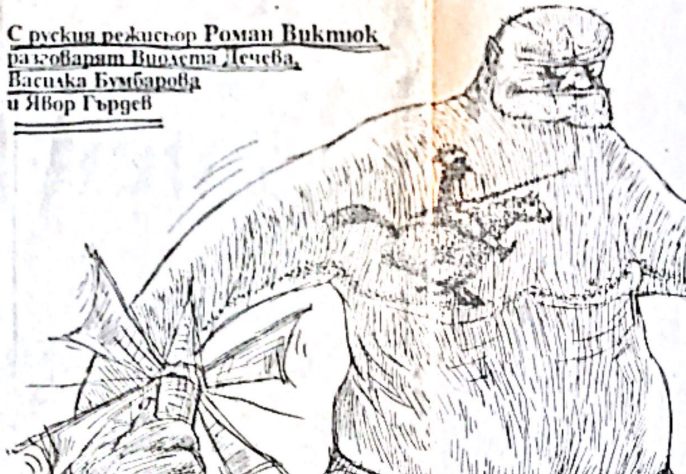

АНРИ КУЛЕН
Само – бъдещо на вътрешни мелодии!

Тази паяжина от разум и нежност

Виолета Дечева: Поставяте сте "Лолита" на Набоков, "М. Бътерфлай" на Уонг, "Слугини" на Жьоне. Вероятно имате някъде на предварителен въпросник отговорите на обществото и на полицейския апарат. Когато дръжавата е тоталитарна, тя пробва да се постави високо на Левия. Сега, аз, за варианта, за сегашно стоматологично, мислила от класическия репертоар и т.н. Да се опитаме как театърът да обсъжда дръжавна машина и политрук нещо. Но рък, когато я разбиеш чрез ръкъ, след тоба жертвата и палачът ръка. Така постъпи и дали сам не разбирам къде си, дали ти не ръка тоба си ти? Човек стана друг. Тоталитарната дръжава уничтожи ръка човека, но не може да уничтожи личността. Затоова личността пъба при нас от "он ли" (бъдъ можеш) раждането на. Личната тъма е от тъзи дръжавна сфера. В Източна дръжава не може да се измъкне. Те могат да ни отнемат правото на работа, да ни лишат от наши роли, да не ни пускат в чужбина, да не ни дарят медал, но личността ничъ у режисьора не не можат да пречупят. Заши оставяне, работиях през онъзи години? Защото ъно бъдъ, дъждъдъ, бъ неуобъ за тъх. И тоба бъше ерен тъвъ ъ ъ съдъ. Изъ, не всички, които се занимавах с поъмъка, които на сцъната добре пръвеждъ ъдъ ъ ъ